

istk
nes na mesto gospodinje na svoji domačiji. Bregant je bil na mladega in veselega Leskovara ljubosumen, in v tej razprtiji je vrgel Bregant svojega tekmeča iz stola na tla. Bregant je odslužil že pred leti 7 umolet težke ječe, ker je bil ubil svojo ženo. Omenjeni mačvečer je bil Bregant jako razburjen, a vendar se je akraposrečilo drugim gostom, da se je, ko je vrgel Leskovara na tla, zabranil daljni tepež v tej krčmi. Ob deveti uri zvečer je odšel Bregant iz krčme.

Kmalu za njim je šel tudi Leskovar. Kratak čas ne spozeje je priletela Bregantova dekla vsa preplašena brakov občinskemu predstojniku nazaj in je povedala, da i tudeži Leskovar mrtev pred hišo njenega gospodarja.

Občinski predstojnik in več drugih mož je šlo takoj t. Zati, kjer se je uboj vršil in zares so našli Leskovara. Drtam mrtvega. Ležal je še v tisti obleki in sicer v račenski, kakor jo je imel oblečeno na plesni veselici, detoves krvav. Na glavi je imel več ran, naravnost v 3. isrce pa je dobil sunek z ostrim nožem. Breganta je Franobčinski predstojnik takoj pustil prijeti, a Bregant žič isvojege nesrečnega dejstva — ni tajil. Povedal je, govarda je prišel Leskovar od veselice takoj za njim in imorje delal nemir pred kovačevim stanovanjem. Bregant se orilena to razljuti in odbeži v hram, pograbi tam težko kladivo vrst(hamer) in skoči tako oborožen proti Leskovaru ter ga uda-

Bori ž njim po glavi. Leskovar se je nato zgrudil na tla. rem Sedaj je pograbil Bregant ostro nabrušen bajonet in ga

je zasadil na tleh ležečemu (!) Leskovaru v prsa tako, antoda mu jih je s srcem vred predril. Leskovara so pustili enini njegovi ženski obleki tako dolgo ležati, dokler ni prišla komisija. Čudna, grozna podoba! Mož v ženski gnanobleki, mož, kateri je ravnokar zapustil veselico, leži večetukaj poln krvi, bled — mrtev. Breganta so odpeljali er jk sodnji v Maribor.

egan **Tat**, ki je vkral pri ptujskem trgovcu gospodu egan Blawitsch izobešeno perilo in katerega smo v našem zadnjem listu svarili, da bi prinesel vkradeno blago eselja nazaj, sedi že pod ključem. Sicer ni možkega spola, čiteljpač pa je to kočarica Rozalija Krepša iz Vodolj (Sv. aglo Lovrenc v Slov. Gor.) Pri preiskavi njene kočje je prišla štoda žandarmerija mnogo vkradjenega blaga večima od ptujskih trgovcev. Krepša je dobila 3 mesece zapora.

se **Požari**. Dne 20. p. m. je zgorela viničarija Jakoba Drevenška v Gorcah pri Sv. Trojici v Halozah. Kako ogenj nastal, ni znano. Posestnik ima nad 1200 škode. Viničarju je zgorelo vso njegovo imetje. Ravno isti dan je zgorelo viničarsko poslopje hospice Lerchove iz Ptuja, ležeče v Janžovem vrhu. škoda znese nad 1400 K. Tudi pri tem požaru je šteli mičar ob svoje imetje. Krava in telica, ki so bile hlevu tik hiše ste zgoreli.

steli **Svojega očiha je težko ranil**. V Dragoviču stajajoč kočarski sin Jože Berlak je vrgel dne 26. sem. svojega očiha J. Leiba, s katerim sta se bila ajajo prla, na tla in ga je suval z nogami, tako, da je pesed svojega očiha s petami svojih čevljev na glavi težko otu ranil.

ustiti **Svojega tovariša je smrti rešil**. Kakor se poroča z Ljutomera je šel pred kratkim učenec Jaušovec,

čepprav se mu je prepovedalo, na led Ščavnice. Led je bil tedaj sicer jako debel, a vendar je bil dobil vsled toplejega vremena več razpok. Naenkrat se vdere pod Jaušovcem led in on bi bil gotovo pod njim utonil, ako mu ne bi bil priskočil k pomoči njegov 13-letni tovariš in sošolec Dominik Irgolič, kateri mu je z lastno nevarnostjo rešil življenje.

Poročilo ptujskega sejma. Na ptujski sejem dne 4. tega meseca se je prignalo 102 konj, 882 glav goveje živine in 411 svinj. Prodavalo se je jako dobro. Prišlo je bilo tudi mnogo kupcev iz Nemškega. Prihodnji živinski in svinjski sejem se bode vršil dne 11. marca tega leta.

Vraga se bojijo. Na tovornem parniku „Vittoria“, kateri je dospel nedavno v nevjorsko luko, je našel kuhar Havkins malega kušarja. Ker pa je bil prepričan, da je kušar pravi vrag, so se nakladalci tovorov branili delati na parniku. Oni so bili mnenja, da je martinček strupen. Nato je pa vendar neki junaški delavec odšel na parnik in previdno usmrtil nedolžno živalico. Mornarji pa sedaj trdijo, da je na parniku še vse polno vragov, in da je kapitan še hujši nego vrag.

Dopisi.

Iz Črešnic, okraj Konjice. Župnik Ogrizek pa šola. Neverjetno, a vendar resnično je, kaj si župnik g. Franc Ogrizek ne podstopi vse tukajšni šoli in učitelju ukazavati in, ako se vse to po njegovej volji natanko ne izvrši, tedaj pa leti ena pritožba za drugo naravnost na deželni šolski svet, kajti vest mu očita, da bi se Gradec brez njegove tožbe podrl. Zato pa se moram podpisani brez konca in kraja opravičevati, sedaj „v novič“ od mesca septembra 1902 pa do danes, dasitudi mu je č. g. dekan in kanonik vse to strogo osebno prepovedal. Ako pa to opravičenje do Ogrizeka nazaj pride, tedaj pa spet vse obrne in trdi na prižnici, da sem ga „jaz“ tožil na Gradec, na škofa in glavarstvo, dočim on besede čez me ne piše in ne govori! — Groza! Na vsako tožbo pa, naj si bo še toliko izmišljenega, neresničnega, prenapetega obsega, zahteva Ogrizek tudi podpise od kraj. šol. sveta, ki mu ta kot „sveto dolžnost“ tudi takoj ustreže. Bodi ljubemu Bogu potoženo! — Ker pa vse to pisarenje do sedaj ničesar ni zdalo, da bi me od tukaj odpravil, kar si že čez dve leti prizadeva in pridiguje, zato je dne 21. prosinca t. l. pri izpraševanju „kerščanskega nauka“ in delitvi spovednih listkov v mežnariji tudi vse očete mojih učencev navdušil in poučeval, naj se vsaki čez sledno reč, karkoli zoper mene ve, pritoži in podpiše, ker to bo brez vse dvombe zanesljivo in gotovo — vleklo in izdalo! No, vsi že kedaj zaradi šolskih zamud opominjani ali tudi kaznovani, so se v pritisku, naglici in nepremišljenosti misleč najti priložnost, se nad učiteljem maščevati, podpisali. Cerkovnik Jožef Guzej po domače mogočni Brušnjak pa, ki med dru-

gimi vedno v farovžu tiči, je bil za „šribarja“, kajti župnik je djal, da je on že itak dosti pisal, pa brezuspešno in sedaj ljudska pisava več velja! Vseh pritožb s podpisami je bilo 18, katere je župnik Ogrizek na šolsko oblast z velikanskim veseljem poslal, pa se sedaj že kesa, kakor tudi vsi od njega zapeljani očetje. Nadzornik je mene in otroke že dvakrat nadzoroval in pohvalil in zdaj se ga bojé, ker so ga takorekoč za lažnjivca postavili, da otroci nič ne znajo in jaz pa nič ne učim. — Nasprotno pa, nekteri pravični očetje niso hoteli k izpraševanju priti, ker so že vedeli, k čemu se župnikovi podrepaniki že dolgo časa pripravljajo. Če hoče Ogrizek po svoji stari navadi vse to zviti in vtajiti, le! prosto mu! potem pa prosim g. urednik, sprejmite natančen popis. Ta šola je pa tudi toljko zapuščena, da nima niti vode pri rokah, ampak učitelj in učenci si morajo daleč na prostem tik ceste stoječo, nepokrito, smrdljivo vodo nositi, katera je po zdravniški preiskavi za škodljivo spoznana. Največji nasprotnik za stavbo vodnjaka pri šoli pa je zopet župnik Ogrizek, ker na njegov predlog pri seji krajni šolski svet to stavbo vselej odbije proti mnogim ukazom okraj. šol. sveta Konjice. K tem nasprotnikom pa je sedaj še pristopil, novi občinski predstojnik, Jurij Petelinšek, ki je trdil, da je c. kr. ekspozitura dotično prošnjo za ta denar (stavbo vodnjaka) na deželni odbor odbila, dočim si je le gospod Ogrizek predrznil, te vrste vse s križem prečrtati, potem pa na ekspozituro zvaliti!! — kjer se je prošnja izročila. Pri farovži pa sta dva vodnjaka, eden je za župnika, a drugoga so si bližnji sosedje ravno tam zaradi ugodne lege postavili in noben župnik poprej skoz 30 let ni zabranil tam vode zajemati, le Ogrizek zapodi sedaj ne le mojo služkinjo, temveč tudi šolarje, če gredo za sebe tja po vodo. A naj mu duhovska in svetovna oblast še toliko ukazuje i. t. d.!! vse to ne pomaga nič, kajti mir traja le nekatere dni, potem pa je isti Ogrizek, rekoč: Jaz se ne udam, jaz sem jaz!! Jako radoveden sem, bode si le Ogrizek predrznil, tudi to vse obrniti in vtajiti, kar mnogo ljudi in 70 učencev dobro popriča.

Janez Adamič, šolovodja.

Iz Savinske doline. (Št. Juri ob Taboru.) Odkar že izhajaš, ljubi „Štajerc“, vedno resnico pišeš. Tako si jo tudi v zadnji številki dobro zadel, ker praviš, da se nekateri duhovniki „Štajerca“ bojijo. Odgovor je lahek; ker sami sebe znajo dobro presoditi, da se ne morejo premagati. Kdor ne trobi v njihov rog, tega preganjajo, kolikor morejo. Tudi naš župnik si je izmislil novo sredstvo zoper nas naprednjake. Začel jih je s tem kaznovati, da jim delo odpravlja in je tistim naklanja, kateri so z vrvo tretjega reda privezani, ali pa najmanj v deviški družbi. Zakaj ste Vi blagi gospod posebno ob času bere tako prijazni? Tedaj ne gledate, kdor bere „Štajerca“, „Rodoljuba“ ali „Narod“; tedaj so vsi ti brez izjeme Vaši prijatelji. Ako imate pšenico v žaklju, denar v žepu, tedaj ste kmalo drugačni. To Vam naj bode za

svarilo, ako se ne poboljšate, dobite obširnejši popis. Mi se Vas ne bojimo. Več faranov.

„Spictüren — türnspic“. Dragi mi, bil sem zopet na sv. Barbare „türnspici“ in sem gledal po lepih Halozah, najbolj me seveda zanima farovž. Gospod župnik deli že listeke (cedelce) velikonočno spoved. Pri tej priložnosti ga vidim celi njegovi visokosti. „Le čitajte dobre časopise, do knjige, tega časnika pa ne smete čitati, ker imate drugače smrtni greh!“ Povedal pa gospod župnik, katerega časnika ne bi smeli čitati. Ozrem se po hiši in glej, tam na mizi je ležal „Naš Dor“. Aha, si mislim, toraj tega lista ne smemo čitati. Da je postal gospod župnik tak sovražnik „Fihpos“, to me je mogočno razveselilo. A nekaj družega pa me razveselilo prišla je namreč lepa Pepika in me zagledala „türnspici“. Postala je tako huda, da sem moral tak zapustiti „špictüren“. Zbala se je najbrž, da bi jo preveč videl. Mislim si, Pepika že mora imeti teh farovških rečeh kako pravico in radi tega s „špictürna“ pobegnil. Prihodnjič se spravim za na njega. Z Bogom „Štajerc“ tvoj

„Spictürn-türnspic“ eni „gorski fant“ spodtika nad Gorsko pošto in poštanim vozom in piše, da ima pošta nemški in nemški napis. Dopisunček, mi ti ne zamerimo mečeš blato po poštenih ljudeh, ker vemo, da temu nahujskal tvoj brat, kateri se tudi nad urbano pošto spodtika in se podpisuje — urbanski. Pa ti si mu pozabil povedati, da se vajin oče pri gorskem poštnarju mnogokrat kaj na upanje bili. tedaj, ko je on v Mariboru po šolskih hlače trgal. — Nadalje se spodtikaš nad takimi mi, na katere si še od lanske volitve jezen, ker s klerikalci volili, in praviš, da okoli njihovih rundiči reglajo; pa ti tega ne razumeš, to so naše kozli, kateri okoli vaše hiše skačejo in katere letošnjemu fašenku domov prignal in jim nima jesti dati. Tebi in tvojemu bratu se gotovo v meša, zatorej vama svetujem, da bi šla v Halo sv. Duhu na žegnanje. Bog je usmiljen, gotovo bode tudi vaji usmilil, ako sta tega usmiljenja

Vajin prijatelj
Ptujska Gora. Še en dopis smo dobili, toda smemo ga na našo žalost ponatisniti, ker je prea a hočemo pa vendar povedati, kako regimenta je dopisnik kmet, zadel, ko je celi klerikalni na Spodnjem Štajerskem dal novo ime, in sic zjedinjeni in se imenujejo odsihmal „**stranka k ske fige**“. Vi od konjske fige, boljšega imena ne more nihče najti. To pa paše, to!

Župnik in „Štajerc“. Dragi „Štajerc“, sem bil v Ptujju in sem šel tudi v neko krčmo bi se tam malo okrepcal. Tam zagledam sedečega pri mizi, prav obilno obloženi. Župnik najužina, plača in vstane. Jaz ga prijazno pozdravim in on mi nekaj zamrmla, neko češko besedo, nisem razumel. Župnik je Slovenec! Ko tako govorim za njim, opazim, da ima v žepu svoje dolge

ker mi moramo z našimi krvavimi kmečkimi žulji za Vaše plačilo skrbeti, Kmet.

Razne stvari.

Nadžkof in duhovniki. Proti političnemu nastopanju duhovnikov se je izrazil nadškof v Dalmaciji Carev v okrožnem pismu, katero je poslal svojim duhovnikom in iz katerega povzamemo sledeče vrste. Nadškof piše: „Da imajo duhovniki svojo politično mnenje, da izvršujejo svoje volilne pravice, kakor vsi drugi, to se jim ne zabranjuje, ker so tudi duhovniki pred postavo ravno tako, kakor vsi drugi državljani. Da pa nastopajo kot voditelji strank, da se vdeležujejo boja teh strank, to je za nje nečastno in jaz to prepovem svojim duhovnikom na podlagi vseh cerkvenih in svetih postav, ker to ni njihov poklic. Poklic duhovnika je poklic mira in sloge. Duhovnik mora v nebeški ljubezni, katera ga naj vsikdar navdušuje, ljubiti vse narode, vse stranke, on mora imeti s vsakim tistim, ki se ne strinja z njegovimi nazori, potrpljenje, on naj oznanja ljudstvu medsebojno ljubezen brez vsakega sovraštva in preganjanja.“ — Tako piše nadškof! Ta milostljivi cerkveni knez je tak duhovnik, kakor bi morali vsi biti. Kmetje, ali mislite, da ne bi bilo dobro, ako bi si marsikateri „gospod“ ta nauk iz „Štajerca“ s škarjami izrezal, na vrata v farovžu pribil in vsak dan zjutraj prečital? Gotovo bi bilo to dobro za njega, najbolj pa seve za vas!

Našim naročnikom. Ko smo pred par dnevi pregledali naše knjige in napravili račun za pretečeno leto, smo našli še tu in tam nekatere, ki nam še niso za lansko leto plačali. To se seveda prav lahko zgodi, saj nima kmet vedno časa in priložnosti, da bi si vse zapisal, kje je kaj dolžan in kako dolgo že dolguje. Ker pa nam ni mogoče, saj naši kmetje sami dobro vedo, koliko tisoč in tisoč listov nam je treba razposlati, ker nam ni mogoče, da bi še vsakega naročnika posebej na njegovo dolžnost opominjali, tedaj storimo to s tukajšnjim člankom. Seve smo že za naprej popolnoma prepričani, da nam tega ne bode nihče zameril, samo tisti morda, kateri sploh n o č e plačati lista. Takih pa bode med našimi naprednjaki presneto malo najti. „Fihpos“, on bo seveda trobil, glej, glej, slabo se godi „Štajercu“, ker je začel svoje naročnike tirjati. Pa naj trobi, pridite gledat in videli bodete, da se nam prav tako regimentno godi, kakor še nikdar prej ne. Pri vsakem časniku, posebno pa še pri „Štajercu“, kjer je upravništvo in uredništvo tako tesno zvezano, treba je gledati, ker je naš časnik še mlad in nima nobene druge zaslonbe, kot svoje vrle naročnike in prospevke od oznanil, da se z zamujeno naročnino pri knjigovodstvu ne povzroči nepotrebno delo. Toraj prosimo brez zamere in ne pozabite na plačilo, saj je vsaki, kateri je sprejemal list tudi postavno zavezan plačati ga. Naprednjaki, hajd za nami, priporočajte in razširjajte naš list, pogledjte, kako verno skrbijo agenti v dolgih črnih suknjah za svoje umazano glasilo. Dal Bog in kmalu bomo pisali: „Štajerc“ izhaja v 20 tisoč

suknje „Štajerca“. Tudi meni se je naenkrat zljubilo prebirati lepe tvoje novosti, zato pokličem krčmarja, češ, ako je pošten, mora imeti tudi on tebe naročenega. Krčmar pride in reče, da je moja zahteva po tem naprednem listu popolnoma opravičena in zaradi tega gre tje k mizi, pri kateri je prej sedel župnik in išče in išče. Potem pa zakliče. „O ti farška mrcina, že spet mi je vkradla „Štajerca!“ Jaz pridim krčmarju, da sem zares videl, da je nesel „Štajerca“ in krčmar pa reče: „Toti gospod mi ga je že večkrat odnesel!“ Tako toraj, zdaj pa že veš, ljubi „Štajerc“, da te nekteri duhovniki — hvala Bogu vsi ne — samo na videz sovražijo, drugače pa te ravno tako ljubijo, kakor mi. Zato le tako naprej! Tvoj prijatelj.

(Opomba uredništva: Gospod župnik, posamezna številka ne velja več, kakor samo tri krajcarje. Pridite, pa si „Štajerca“ rajši vsakokrat kupite, da ne bode krčmar zastoj svojega lista plačeval!)

lz Lembaha. Dragi „Štajerc“. Prisiljeni smo zopet enkrat tebi naznaniti, kako lepo skrbijo naš župnik za svoje ovčice. Dne 16. februarja so prišle Lembahske kmetice po spovedne liste k gospodu župniku Kocuvanu. Gospod župnik pa so že popred zapovedali, da morajo vsi, in sicer posestniki, prinesiti dve kroni, dekleta in fanti pa vsaki eno krono. Žalibog so bili ta dan gospod župnik tako razkačeni, da so domače farane zmerjali, rekoč: „Vi ste nemarjaki, greste v krčmo, pa vse zapijete, ko bi vsak teden eno desetico na stran dali, pa bi lahko imeli eno krono“ i. t. d. Take lepe nauke delijo gospod župnik svojim kmeticam, zato se ni čuditi, da je pri omenjenih besedah neko žensko tako srce zbolelo, da so hiš kjo solze oblile ter da od sedaj naprej ne bode nikdar več šla po spovedne liste. Gotovo so bili župnik zagadelj tako jezni, ker so premalo kron dobili. Ko bi pa gospod župnik rekli, naj prinese vsak, kolikor zamore, bi gotovo vsak rajše dal. Moj Bog, kje pa podemo zdaj ob zimskem času vzeli krone, ko ni nikjer prav nobenega zasluska ter še nekateri namreč nima toliko, da bi si soli kupil. Gospod, ali Vam je norebiti naš odrešenik Jezus Kristus zapovedal, da morate od svojih ovčic krone pobirati, ko on ni imel toliko, da bi bil svojo glavo kam položil. Gospod, odite pri svoji gospodični bolj varčni, katera se nosi kakor kakšna princezinja ter se s svojim ženinom prehaja gor in dol po vasi, kar je zelo lep vzgled krščansko mladino. Tega nam ne more nobeden kmetalec tajiti, ker se je čez to že vsak sam prečital. Potem bode dosti več na oltarju in na svetilnikah ter ne bo treba našemu patronu sv. Jakobu v božji službi v temi biti, kakor se je že dostikrat pripetilo. Ako je na primer v Rušah malo večji praznik, gori sveča pri Mariji, a Bogu bodi potoženo, te ozdravade pri nas ni. Gospod župnik imajo tudi pogosto do se jim je že, da so morali med božjo službo same sami prenesti na evangelsko stran. Gospod, mislimo, da živite Vi od nas, pa ne mi od Vas,